

Stybes, at den driftige Tanke at anbringe en Bro over St. Lawrencefloden, var bleven til Virkelighed; han sluttede med at sætte Selskabet og Arbejderne til Lykke med det veludførte Værk. Høstidigheden endte med en frokost, i hvilken tusinde Menneſter deeltog.

Som ovenfor bemærket stybes Ideen den navnkundige Robert Stephenson; Arbejdet er blevet ledet af James Hogges, som ved sin utrættelige Iver har overvundet de utrolige Vanskeligheder, der stillede sig i Veien for Foretagendets Fremme. Lawrenceflodens af Kvistland og løse Klippestykker bestaaende Bund var yderst ugunstig for Villernes Grundlagelse; den stridte Strøm satte desuden Drivisen mod Muurværket med en saadan Kraft, at en heel Sommers Arbejde ofte tilintetgjordes paa een kort Vinterdag; nogle Villen bleve saaledes ødelagte syv Gange i Træk og i Gennemsnit taget blev hver Vilde ødelagt tre Gange.

Broen bestaar af 26 sammensiede Jernrør, som hvile paa 24 mindre Villen, der paa den mod Strømmen vendende Side danner skarpe Kiler, beklædte med sammenmurede Grannitblokke. Rørens Metalvægt er omtrent 20 Mill. Pund og Villerne indeholde 3 Mill. Cubitfod Muurværk. Den er 9,250 Fod lang, fem Gange længere end nogen anden hidtil bygget Bro, og ligger 98 Fod over Vandfladen. Omskostningerne ved dens Bygning angives til 11 Mill. Rdr.

Fem Aar var Broen under Arbejde, den stod fuldført i Slutningen af forrige Aar og har været befaret fra Begyndelsen af det indværende, saa at Indvielsen, der ellers pleier at gaae forud for og være Indledning til Nabningen, kom bagfter og saaledes egentlig var en temmelig tom Ceremoni.

Malmshuus.

Slottet i Malmø kaldtes i fordums Tid Malmshuus. I Aaret 1434 begyndtes et Slots Bygning paa dette Sted, samtids med at det besluttedes at befæste Staden, der nogle Aar iforveien var blevet afbrændt af Italianerne. Dette første Slot brændte ned til Grunden i 1528 ved Vaadeild; Kong Frederik I byggede det atter op. Den senere Kong Frederik II boede som Kronprinds paa Malmshuus, samtids med, at der gjemtes en fornem Fange, Grev Bothwell, Maria Stuarts tredje Mand, som paa en saa uheldbringende Maade greb ind i den sørgelige Udvikling af denne Hvirvles Skæbne. Den skotske Greve havde et hvalvet med Vinde forsynet Værelse og fik alt Fornødent til sit Underhold, men han bevogtedes strengt, for at forhindre ethvert Forsøg paa at undflye.

Under Grevens Fejde nedbrød Staden Borgere Malmshuus i 1534; Malmø og Landskrona stræbte dengang efter Uafhængighed og Malmø havde sluttet Forbund med Njebenhavn. Borgerstabet angav som Grund for sin Fremførelse, dels at Slottet var opført mod Kongens Haandfæstning og Løfte, dels at Borgene maatte sørge for, at Punds Erkebisp ikke havde noget Støttepunkt for det Tilfælde, at han vilde anfælde den Stad „der ikke vilde lade sig trænge fra Guds Ord og Evangelium“. For at tugte Borgerstabet lod Christian III lægge en stærk Indbæring i Staden, hvorved denne bebyrdedes saaledes, at Borgene nødsagedes til at indgive en Ansøgning til Kongen om at gjenopføre Slottet, paa hvilken Maade og hvilket Sted det maatte behage ham, naar de blot bleve fritagne for de i Staden indførte Krigssold. Kongen lod sig formilde og begyndte Aar 1537 i December Maaned at gjenopføre Slottet, omtrent som det nu staaer. Det blev bygget af hvær Grundmuur, tre Etager høit; i den nederste anbragtes hvalvede, bombefaste Krudtkældere og i anden Etage blev en Kirke indrettet. Tre store grundmurede Vænge omsluttede, tilligemed Slottet, Borggaarden.

Efterat Fæstningsværkerne om Byen ere nedlagte og dens Mure og Grave jevnede med Jorden, er Slottet blevet omdannet til Fængsel og Forbedringshuus. Dets Ydre er i det Væsentlige bibeholdt, kun Taarnene ere borttagne, derimod er dets Indre forandret overeensstemmende med det ansatte Dæmmed; mod Ost og Syd er det omgivet med en høi Vold og om det slinger sig en dyb, muret Grav, over hvilken en Vindebro fører til Indgangen. En Infanteriafdeling, der afløses hver sjette Maaned, danner Besætningen.

For den Rejse, der sjældent kommer til Malmø, viser Slottet sig vestfor Byen ved Strandbredden; det vækker Opmærksomhed ved sin gamle Bygningsstil og sit velvedligeholdte Ydre.

Ugens Politik.

Den 10de October.

Den af Garibaldi over de neapolitaniske Tropper ved Volturno vundne Seir er Hovedbegivenheden paa Krigsskuepladsen i denne Uge. Formere i tre Colonner, og under Frants den Andens personlige Ledelse gjorde de Kongelige indede et Udsal fra Capua. Den ene Colonne angreb San Maria, den anden San Angelo og den tredje søgte at afkæde Forbindelsen mellem disse to Punkter. Forposterne ved San Maria, bestaaende af Sicilianere, bleve overrumpledte og nødsagede til at vige. De Kongelige indede styrkede med et sandt Raseri mod denne By og trængte ind i de første Huse, hvorfra de først efter otte Bajonetangreb bleve forjagede. San Angelo, som blev forsvaret med Hæstemod af Divisionen Medicis' første Brigade, holdt Stand, uagtet de Kongelige indede concentrerede alle deres Anstrengelser mod dette Punkt. Paa

samme Tid gik de over Floden ved Cajazzo og angreb Garibaldis venstre Fløj i Luciatola, hvor Bizio tilligemed Medicis' tredje Brigade vare posterede. De Kongelige indede, der først toang hele Garibaldis Slaglinie til at vige, begyndte derpaa, 20,000 Mand stærke, at angribe Dictatorens Stillinger, men i dette kritiske Dieblis indtraf hans Reserve, og han kunde nu føre 12,000 Mand i Fiden. Omtrent klokken to saae han sig atter istand til at gaae offensivt tilværks, og klokken sex om Eftermiddagen maatte de paa alle Punkter tilbagelæste Neapolitanere repliere paa Capua. Kongen blev set flere Gange i Fiden; Garibaldi var som sædvanligt tilstede, hvor Faren var størst. Han mistede 1200 Mand og hans Modstandere henved 3000. Slaget varede fra Kl. 4 om Morgenen til Kl. 7 om Aftenen. Paa Sydiden ved Caserta blev en 2000 Mand stærk Brigade affaaen.

Dette Slag, der af Neapolitanerne kun fremstilles som en stærk Recognoscering, har imidlertid dog ikke været afgjort; hverken Capua eller Gaeta har endnu overgivet sig, og Garibaldi vil have store Vanskeligheder at befæmpe, da Vindien ved Volturno er stærkt befæstet, og da de kongelige Tropper, trods det lidte Nederlag, synes at have istand at forsvare den energisk. Den 7de October havde de sardiniske Tropper endnu ikke overfæret den neapolitaniske Grændse, og da Garibaldi gjentagne Gange har anmodet Kong Victor Emanuel om Forstærkning, antager man, at det er diplomatiske Vanskeligheder, der have forhindret ham i at opsyde denne Anmodning. Man vil virkelig vide, at baade Østerrig og Rusland skulle have protesteret mod en sliq Indmarche, men det er endnu seldre meget sandsynligt, at denne Protest ikke vil blive taget tilfølg. Frants den Andens Udenrigsminister har ligeledes og neppe med større Udsigt til et heldigt Resultat protesteret mod Garibaldis Usurpation, den neapolitaniske Flaades Udfærelse til Piemont og denne Stats Meddelagtighed i Attentatet, godtgjort ved dens passive Holdning, da Expeditionen mod Kongeriget Neapel afgik, og ved den Maade, hvorpaa den har draget Fordeel af de vundne Resultater. Den Opfordring, som Neapolitanerne have tilstillet Victor Emanuel for at hønse ham om at overtage Regjeringen, indeholder maaskee det bedste Svar paa denne Protest.

De østerrigske Aviser meddele, at hele den østerrigske Flaade er i dette Dieblis concentreret i Pola, selv den Deel deraf, som for kort Tid siden befandt sig ved den neapolitaniske og syriske Kyst. Erkeherzog Ferdinand-Maximilian har nylig inspiceret den. Man tilføjer, at Flaadens og Forternes Commandeurer have faaet Befaling til at behandle ethvert Fartoi, der med garibaldiske Besætning nærmer sig Kysten, som et Søværft, selv om det toer sardinisk Flag.

En Depeche fra Reuters telegraphiske Bureau meddeleer fra London, at Keiser Alexander vil indtræffe den 20de og at Keiseren af Østerrig tilligemed Prinds-Regenten ville indtræffe den 22de i Warschau. Disse Souverainers Udenrigsministre Dhr. Gortschakow, Neuhberg og Schleinig samt Ruslands Gesandter i Berlin, Turin og Wien ville være tilstede ved Sammenkomsten i Warschau.

Cabinetet i London, der synes at vasse mellem Englands liberale og constitutionelle Anskuelse og den Mistillid, som de Frankrig tilskrevne Planer indgyde det, viser sig mere tilfreds med end urolig over Sammenkomsten i Warschau og Forsoningen mellem Cabinetterne i St. Petersburg og Wien, hvorpaa denne Sammenkomst er et tydeligt Tegn. Den liberale engelske Presse begynder derimod at befæstige sig med denne altfor fortrolige Forbindelse mellem de nordiske Hoffer, som muligvis tilligemed, at forhindre Følgerne af den italienske Bevægelse. Aviserne af denne Farve mødsatte sig allerede, at deres Regjering deeltager i en Politik, hvis Formaal er at gjennemføre de legitime Principer i Italien. Saaferst den af dem reiste Agitation skulle blive stærkere, ville Lord Palmerston og især Lord John Russell, der alt har paadraget sig Mistanke i Anledning af den mod Genhedsbestræbelserne sjenblisindede Depeche til Englands Gesandt i Turin, snart blive nødsagede til tydeligt og bestemt at erklære, om de ville den italienske Frihed eller om de foretrækte Gjenoprettelsen af den hellige Alliance. „Daily News“ indeholder en Artikel, der er meget sjenblisigt stemt mod Sammenkomsten i Warschau, og „Times“ slutter sig paa en Maade til den førstnævnte Avis, idet den erklærer den pavelige Pærelæstning om den guddommelige Ret for „Overtro“ og paastaaer, at Dieblisset er kommet til at lade de underkuede Befolkningers Sag i Italien afløse de Souverainers Sag, hvis Solidaritet Pius IX endnu bevaaber sig paa. Det følger ganske af sig selv, at Grev Cavour's Forsikring i det sardiniske Deputeretkammer, at Bygterne om en ny Territorialafstaaelse til Frankrig ere aldeles usande, modtoges med stor Tilfredshed af det liberale Parti i England. De Oplysninger, som Grev Cavour har givet i denne Henseende, ere høit mærkelige. Herr Cabella forlangte nemlig, at Ministeriet skulle fremlægge alle de Actstykker, der havde givet Anledning til Rytget om en Afstaaelse af nye Provinde. Cavour svarede, at han ikke var istand til at fremlægge sliqe diplomatiske Actstykker, de fandtes ikke, da der aldrig hverken ad diplomatisk Veie eller i private Samtaler havde været Spørgsmaal om en sliq Afstaaelse med nogen Magt. „For nogen Tid siden,“ tilføiede han, „sendte man mig fra Palermo en Tractat med Frankrig, der handlede om Den Sardinianske og Liguriens Afstaaelse. Jeg sendte uførtøpt dette Document til London, ledsaget med Bemærkninger, hvori jeg spottede over dette Bedrageri. Da denne Tractat overleveredes til de engelske Ministre, svarede de, at de alt havde modtaget en Afskrift fra Wien. Saaledes, mine Herrer,

kom dette Opsynd samtids fra Wien og fra Palermo. Jeg behøver ikke at fortælle Dem, fra hvilken Kilde det kommer; det gjetter De nok.“

Da Forholdet mellem den franske Regjering og Pavehoffet i dette Dieblis er koldere end nogenstunde, maa det betragtes som en høit paafaldende Omstændighed, at man har givet de til Præmien ved Konstavacemiet concurrende Billedbyggere den Opgave: i et Basrelief (der senere skal benyttes til en Medalje) at fremstille Pius IX, der velsigner den unge Kronprinds.

Fuad Pascha har gjort Alt, hvad der stod i hans Magt, for at gjenoprette Sultanens Myndighed. Der er atter tilveiebragt Rolighed, og en Mængde af Deeltagerne i Blodbadet har lidt den fortjente Straf. Dieblisset til at træffe de nødvendige Forholdsregler med Hensyn til Syriens fremtidige Sikkerhed er nu kommet. Da Druserne have negtet at adlyde Paschaens Befalinger, har man faaet et Paastud til at foretage en militair Bevægelse imod dem, og da en fransk Colonne paa 3000 Mand under den Øverstcommanderende, General Hautpoul's umiddelbare Befaling, vil deeltage i Toget for at operere i Forening med Tyrkerne, kan man ikke mere paastaae, at disse Troppers Nærværelse i Orienten er unyttig. Det er ingen let Sag at forsølge Hvergsboerne ind mellem Libanon's Smuthuller, men det er dog langt lettere at straffe Druserne, end at give Syrien en god Regjering. Tyrkiet kan ikke skaffe de Penge tilveie, som udfordres i dette Die-med; en Bankerot staaer for Døren, og et Land, der befinder sig en sliq Forfatning, kan ikke med fast Haand styre sjenblisliggende Provinde.

Tyrkiets Udygtighed til at bevare Freden og de med en forsigtig Intervention forbundne Farer have fremaldt mange Forslag sigtende til at naae det attraaede Maal, uden at Rigevægten blev forstyrret. Man har foreslaaet, at Syrien enten skulle overdrages til Abd-el-Kader eller til Vicekongen af Egypten. Herr Kabier Raymond, der paa Grund af et langvarigt Ophold i Orienten er bekendt med de derværende Forhold, har i „Revue des deux Mondes“ af 15de Septbr. og 1ste October godtgjort, at begge disse Planer ere uubjortlige. Abd-el-Kader er en modig Krieger og en dygtig Feltherre, som under Blodbadet med Uforfærdethed beskyttede de Christne. Men i Syrien er han kun en ubekendt Fremmed, der ikke staaer i den sjenblisligste Forbindelse med de forskjellige Stammer; han vilde ikke være istand til at samle en Hær, og uden nogen Hær er det umuligt at regjere Syrien. Han vilde blive en Basal af de europæiske Magter, som ideligt maatte intervenere for at opretholde hans Myndighed. At give Egypten Syrien er ligesaa lidt iværksætteligt. Mehemed-Ali beherskede dette Land, men han maatte trods sin barbariske Styrke have en Arme paa halvtresindstyve tusind Mand i dette Die-med, og hvis den nærværende Vicekong af Egypten skulle underholde en sliq Styrke udenfor sit Riges Grændser, vilde han blive ødelagt. Franskmændene fremføre disse Argumenter med stor Glæde, fordi de efter deres Mening godtgjøre, at deres Troppers Nærværelse i Syrien bør forlænges paa ubestemt Tid; og en sliq Forlængelse maatte nødvendigvis føre til, at de omsider toge Landet i Besiddelse. En Hvergsbo er altid langvarig; det er kun ved at anlægge Veie og Forter, at de Franskes Herredømme opretholdes i Algier, og det Samme vilde ogsaa blive Tilfældet i Syrien. Men hvis de franske Tropper blive der ud over det i Conventionen fastsatte Tidspunkt, saa forvandles denne Provinde til en fransk Basalstat, og det tyrkiske Riges Oplosning er da i Virkeligheden begyndt. Det maa føre enten til en Deling eller til en almindelig Krig. Derfor bringer det orientalske Spørgsmaal altid Diplomatene i den pinligste Forlegenhed. Enten maa de franske drage bort, og saa har Syrien ingen Regjering, eller ogsaa vil Frankrig tage et nyt Territorium ved Middelhavet i Besiddelse, hvorfra det umiddelbart truer Englands Forbindelse med Egypten. Men det kan England ligesaa umuligt tillade, som det kan tillade Rusland at marchere mod Constantinopel. Da imidlertid alle Stormagterne for Dieblisset synes at være enige i, om muligt at undgaae en europæisk Krig, vil Sagen efter al Sandsynlighed ende med de franske Troppers Tilbagelædselse efter den i Conventionen bestemte Tid. Men ligesom de drage bort, vil Syrien atter befinde sig i en anarkisk Forfatning, og da Anarkiet maa føre til en ny Intervention, kan en bestemt og mere varig Afgjørelse af det saakaldte orientalske Spørgsmaal ikke længe opsættes.

En telegraphisk Depeche, som „Berlingske Tidende“ har modtaget, melder: En Depeche fra Schleinig til den preussiske Gesandt i Wien lader sig forstaae med, at Preussen snart vil see sig nødsaget til at henvende sin Opmærksomhed paa Spørgsmaalet betræffende de tydske Hertugdømmer og gjøre Krav paa Østerrigs Medvirking i saa Henseende. Bladet ledager ikke denne temmelig apokryphiske Meddelelse med nogenformelt Bemærkning og maa altsaa antages at være ude af Stand til at give nogen Oplysning i saa Henseende. Vi ere desværre ikke bedre underrettede; men Regjeringen vil sikkert snart faae Anledning til at oplyse Rigsdagen om vore udenlandske Forhold; Oppositionen, som i Folkethinget er meget stærk og i Landstinget stærkere end man maaskee troer, vil ikke undlade at bringe denne saa vigtige Sag paa Bane. Muligvis staaer denne Efterretning i Forbindelse med den i forrige Uge omtalte Meddelelse i „L'Indépendance Belge“, ifølge hvilken Underhandlingerne mellem den danske Regjering og Tydske land skulle være i fuld Gang. I ethvert Tilfælde har Østerrig sikkert for Dieblisset